

КРАЖБА

Селото, въ което живѣеше Стоилъ Козата, бѣ разположено въ политѣ на Витоша. Камъни, вода и ливади изобилствуваха въ околността му. Поминъкътъ бѣ слабъ и хората му живѣеха много оскудно. Но най-беденъ отъ всички бѣ Стоилъ Козата. Имаше петъ деца, малка кжца и десетъ декари слаби ливади. Децата бѣха невръстни и ядѣха здравата. И хлѣбътъ и гостбата все не стигаха.

Тази зима Стоилъ прекара доста тежко. Брашното се свърши много рано, а работа нѣмаше, за да припечели нѣщо и да купи жито. Щомъ се запролѣти и децата му зѣйнаха като птички, заискаха да ядатъ. Той имъ се скара да мълчатъ, опита се да ги излъже съ нѣщо, но домжнѣ му и излѣзе отъ кжщи.

Пролѣтното слънце едва нагрѣваше камънитѣ по улицитѣ. Стоилъ Козата го погледна, после извърна очи къмъ планината. Гората се чернѣеше между заснѣженитѣ върхове и придаваше на небето по-синъ цвѣтъ. Мина му презъ ума, че ако нѣкой му помогне, то ще бжде

гората. Само една кола дърва да продаде и ще купи брашно за децата. Толкова се увлѣче отъ тази мисълъ, че забрави за горския, за забраната и за хората. Бърже се спусна срѣдъ селото, влѣзе въ кръчмата и извика на страна единъ отъ посетителитѣ ѝ.

— Стойне, искашъ ли дърва за греди?

— Искамъ, но ти нѣмашъ.

— Имамъ десетъ греди! — излъга Стоилъ.

— Колко ми искашъ?

— Една торба жито.

— Донеси гредитѣ и вземи житото!

Стоилъ почувствува жажда, но нѣмаше пари да си поръча чаша ракия. Постоя до вратата, почака дано нѣкой се досети и го почерпи, но като разбра, че никой не мисли за него напустна кръчмата, върна се въ кжщи и се залови да наостри брадвата...

Щомъ се смрачи Стоилъ нарами брадвата и се насочи къмъ гората. По пжтекитѣ не срещна никого. Когато навлѣзе въ гората изпита едно особено чувство. Искаше му се да се нахвърли върху първото дърво и